

ÜLESTÕUSMISAJA III PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Ap 5:27b-32. 40b-41)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil ütles ülempreester apostlitele: “Me oleme teid rangelt keelanud, et te ei kuulutaks Jeesuse nimel, aga teie olete levitanud oma õpetust üle kogu Jeruusalemma ja tahate selle inimese vere meile süüks panna.” Aga Peetrus ja apostlid vastasid: “Jumalale tuleb enam kuulekas olla kui inimeste sõna kuulata. Sest meie isade Jumal äratas surnuist üles Jeesuse, kelle teie risti lõite ja surmasite. Kuid Jumal tõstis ta oma paremale käele nagu valitseja ja õnnistegija, tooma Iisraelile meelega parandust ja pattude andeksandmist. Meie oleme selle tunnistajad, niisamuti Püha Vaim, kelle Jumal on andnud neile, kes on talle kuulekad.” Siis keelasid vanemate nõukogu liikmed neil kuulutamast Jeesuse nimel ja lasksid nad vabaks. Aga nemad läksid süneidroni palge eest minema ja rõõmustasid, et neid oli väärt arvatud Jeesuse nime pärast kannatama.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 30:2.4 5-6ab. 11-12a.13b. R:2a)

R: Ma ülistan sind, Issand, sest sina päätsid mind hukatusest.

Ma ülistan sind, Issand, sest sina päätsid mind hukatusest.

Sa ei lasknud mu vaenlastel minu üle naerda.

Issand, mu Jumal, sa tõid mu hinge välja surmavallast
ja jätsid mind ellu surmasaadetute seast.

R:

Laulge ja mängige kõik, kes te armastate Issandat,
kiitke tema püha nime.

Sest tema viha kestab ainult hetke,
aga tema arm on kogu eluks.

R:

Issand, võta mind kuulda ja halasta minu peale,

Issand, ole mu abimees.

Sina muutsid mu kaebelaulu rõõmutantsuks,
mu Jumal ja mu Issand, sind ma ülistan igavesti.

R:

(Teine lugemine Ilm5 ,11-14)

Lugemine püha Johannese ilmutuse raamatust:

Mina, Johannes, nägin ja kuulsin paljude inglite häält aujärje, olendite ja vanemate ümber, ja nende arv oli kümme tuhat korda kümme tuhat ja tuhat korda tuhat. Nad hüüdsid valju häälega: “Tall, kes on tapetud, on väärt saama väge ja rikkust, tarkust ja võimu ja au, kirkust ja kiitust.” Ja ma kuulsin, kuidas iga loodu – nii maa peal kui taevas, nii maa all kui meres – kuidas nad kõik ütlesid: “Temale, kes ta istub aujärjel, ja Tallele olgu kiitus ja au, kirkus ja võim igavesest ajast igavesti.” Ja neli olendit ütlesid: “Aamen.” Ning vanemad langesid silmili ja kummardasid.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ro 6:9)

Halleluuja. Kristus on surnuist üles tõusnud ega sure enam.
Surmal pole enam tema üle võimust. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 21:1-19 lüh. <<< 1-14)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Sel ajal ilmus Jeesus jälle Tibeeria järve ääres. Ja tema ilmumine oli nõnda: Siimon Peetrus ja Toomas, keda hüüti Kaksikuks, Naatanael Kaanast Galileamaalt, Sebedeuse pojad ja veel teised kaks tema jüngrit olid seal koos. Siimon Peetrus ütles neile: “Ma lähen kalale.” Teised kostsid: “Me tuleme ühes sinuga.” Ja nad läksid välja ja asusid paati, kuid sellel ööl ei saanud nad midagi püütud. Koidu ajal seisis Jeesus rannal; aga jüngrid ei teadnud, et see oli tema. Ja Jeesus ütles neile: “Lapsed, kas teil on midagi toidupoolist?” Aga nemad vastasid talle: “Ei ole.” Siis ta ütles neile: “Heitke võrk paremale poole paati ja te saate.” Ja nad heitsid võrgu, ega suutnud seda kalade rohkuse pärast enam välja tõmmata. Siis ütles jünger, keda Jeesus armastas, Peetrusele: “See on Issand.” Kui Siimon kuulis, et see on Issand, pani ta kuue selga, sest ta oli alasti, ja hüppas järve. Teised jüngrid tulid paadiga talle järele ja vedasid enda järel võrku kaladega. Nad polnud kaldast kaugel – ainult kakssada küünart. Aga kui nad maale jõudsid, nägid nad maha tehtud sütetuld, millel küpsesid kalad ja leib. Jeesus ütles neile: “Tooge mõned ka nendest kaladest, mida äsja püüdsite.” Ja Siimon Peetrus läks ja vedas võrgu kaldale. Aga võrgus oli kalu arvult sada viiskümmend kolm. Kuigi neid oli nii palju, võrk ei rebenenud.

Jeesus ütles oma jüngritele: “Tulge ja sööge!” Aga keegi ei julgenud temalt küsida: “Kes sa oled?”, sest nad teadsid, et see oli Issand. Ja Jeesus tuli, võttis leiva, andis neile ja niisamuti kala. See oli juba kolmas kord, mil Jeesus ilmus jüngritele pärast oma surnuist ülestõusmist. Ja kui nad olid söönud, ütles Jeesus Siimon Peetrusele: “Siimon Joonas poeg, kas sa armastad mind rohkem kui teised jüngrid?” Ja Peetrus vastas talle: “Jah, Issand, sina tead, et Sa oled mulle armas.” Jeesus kostis: “Hoia mu tallekesi kui karjane.” Ja teist korda küsis Jeesus temalt: “Siimon Joonas poeg, kas sa armastad mind?” Ta vastas: “Jah, Issand, sina tead, et Sa oled mulle armas.” Ja Jeesus sõnas: “Hoia mu lambaid kui karjane.” Ja kolmandat korda ütles Jeesus talle: “Siimon Joonas Poeg, kas ma olen sulle armas?” Aga Peetrus jäi kurvaks, et Jeesus küsis temalt kolmandat korda “kas ma olen sulle armas” ja ütles: “Issand, sina tead kõik, sina tead, et oled mulle armas.” Ja Jeesus kostis: “Hoia mu lambaid kui karjane; tõesti tõesti ma ütlen sulle: kui sa olid noor, võõtasid sa end ise ja läksid kuhu tahtsid, aga kui sa vanaks jääd, siis sa sirutad oma käed ja keegi teine võõtab sind ja viib sind sinna, kuhu sa ei taha.” Seda ütles ta, tähendades millise surmaga pidi Peetrus Jumalale au andma. Ja kui Jeesus seda oli öelnud, siis ta lisas: “Käi minu järel!”

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui diktaator läheb kalale, siis on kindlasti vee all tuukrid, kes tema õngekonksule priskeid kalu otsa panevad. Kas on see anekdoot või tehakse seda päriselt, igal juhul tuleks seda teha nii, et diktaator ei märkaks. Muidu võib tuukritel pärast räbalasti minna, sest iga korralik diktaator tahab ju uskuda, et tema loomulikule sarmile ei suuda keegi vastu panna – isegi kalad mitte.

Inimeste puhul oleme me pettuse ja valedega harjunud, viimasel ajal tundub pigem imelik, kui keegi peaks julgema tõtt rääkida. Jumal räägib küll alati tõtt, kuid siin on probleem selles, et meie saame temast pahatihti valesti aru.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, varsti pärast minu preestrikspühitsemist, kui ma olin veel noor ja punapõsine, kutsuti mind kord haige juurde. Haige vanaproua takseeris mind umbusklikult ja teatas siis manitsevalt: “Noormees, mina ei tea kes teie olete, aga mina ei ole veel nii rumal, et ma ei saaks millestki aru. Pidage meeles, pidage eluks ajaks meeles: preester... on vana!”

Tegelikult võib tollest prouast ka aru saada, sest sügava diasporaa tingimustes elades oli ta elus näinud vaid paari preestrit, ja need olid tõepoolest kõik olnud vanad. Nii tema kui ka iseenda suureks kurvastuseks ei saanud ma muidugi sel hetkel kuidagi vanemaks saada, et tema meelepaha

leevendada, ja nii tuligi mul, kõrvad lontis, talle armulauda andmata lahkuda. Kuid mõnevõrra üllatav oli see kogemus mulle küll: üldiselt oli ju alati olnud vastupidi: noort preestrit imetleti, sest kuigi tema elukogemus oli kasin ja õpetused alles pinnapealsed, oli ta ometi kogudusele märgiks, et kirikul on tulevikku. Selle nimel anti talle paljugi andeks.

Noori vaimulikke toetatakse ka sellepärast, et nemad mõtlevad ennekõike ideedele, mida nad tahavad kirikutöös teoks teha. Vanem vaimulik aga peab kõige oma elukogemuse ja tarkuse juures hakkama juba arvestama, kui palju aastaid on tal pensionini jäänud, kuhu vanadekodusse ta endale koha reserveerib ja missugusele kalmistule platsi kinni paneb.

Armsad õed ja vennad, me oleme harjunud, et pühakiri toob meieni rohkesti õpetusi selle sõna kõige otsesemas mõttes: õpetab meid valesti käitumise asemel õigesti käituma. Sest kui me käitume valesti, siis ootab meid karistus, kui õigesti, siis saame autasu... või vähemalt ei saa karistada.

Kuid Jeesuse viimased sõnad Peetrusele, nagu me neid tänasest evangeeliumist kuulsime, selles mõttes õpetussõnu ei sisalda. Sest Jeesus ütles talle: “Kui sa olid noor, võotasid sa end ise ja läksid kuhu tahtsid, aga kui sa vanaks jääd, siis sa sirutad oma käed ja keegi teine võotab sind ja viib sind sinna, kuhu sa ei taha.” Need sõnad ei paku mitte valikuvõimalusi halvasti käitumise asemel õigesti käituda, vaid lihtsalt nendivad tõsiasja, et nii kord läheb, pöördumatult, vältimatult, ja Peetrus ei saa ise selle vastu midagi ette võtta.

Elus on palju paratamatusi, ja vananemine on neist kindlasti üks kõige tajutavamaid. Aga ka sellega peame suutma leppida, sest Jeesus on meid selleks julgustanud. Pärast seda lühikest aega, kui me ei suuda enda eest enam ise hoolitseda, kui meie mõistus hakkab vähehaaval kustuma, jõuame ikka tagasi oma Looja juurde, kes on andnud mõtte nii meie noorusele kui vanadusele. Aamen.